

Arrest

nr. 230 667 van 20 december 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. KALENGA NGALA
Berckmansstraat 83
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Beninse nationaliteit te zijn, op 13 maart 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 8 januari 2019 waarbij een verblijfsaanvraag onontvankelijk wordt verklaard (bijlage 42) en van diens beslissing van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 33bis).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 19 maart 2019 met refertenummer 82192.

Gelet op de beschikking van 23 oktober 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2019.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. DE WOLF, die loco advocaat C. KALENGA NGALA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die voorheen met toepassing van artikel 58 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk werd gemachtigd, diende op 8 november 2018 een aanvraag in om, in het raam van studies aan een niet door de overheid georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling, tot een verder verblijf in het Rijk te

worden gemachtigd. Hij werd die dag in het bezit gesteld van een attest dat zijn verblijf tot 23 december 2018 dekte.

1.2. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie nam op 8 januari 2019 de beslissing waarbij verzoekers verblijfsaanvraag onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing waarbij verzoekers verblijfsaanvraag onontvankelijk wordt verklaard, die hem op 21 februari 2019 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 1/1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 1/2, §§ 2 en 3 vierde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt de verblijfsaanvraag die op 15.10.2018 door de hieronder geïdentificeerde betrokkene ingediend werd om de volgende reden onontvankelijk verklaard :

° hij heeft niet bewezen dat hij de door hem te betalen retributie betaald heeft;

Naam) Voorn(a)m(en) : [Z.G.F.]

[...]

Nationaliteit : Benin

[...]"

Dit is de eerste bestreden beslissing.

De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, die verzoeker eveneens op 21 februari 2019 ter kennis werd gebracht, bevat de volgende motivering:

"Gelet op artikel 61 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 15 juli 1996;

Overwegende dat de genaamde [Z.G.F.]

[...]

gemachtigd was om te verblijven in België om er te studeren, gemachtigd tot een verblijf als student(e);

REDEN VAN DE BESLISSING :

Artikel 61, § 2, 1°: Betrokkene verlengt het verblijf na afloop van de studies en is niet meer in het bezit van een geldig verblijfsdocument sedert 31.10.2018;

In uitvoering van artikel 103/3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd bij het koninklijk besluit van 11 december 1996, wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen."

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Artikel 39/81, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat verweerder binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep het administratief dossier bezorgt waarbij hij een nota met opmerkingen kan voegen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt echter vast dat verweerder geen administratief dossier en geen nota met opmerkingen heeft ingediend.

Gelet op artikel 39/59, § 1 van de Vreemdelingenwet dienen de door verzoeker vermelde feiten aldus als bewezen te worden geacht, tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn.

3. Onderzoek van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing

De Raad dient ambtshalve te onderzoeken of een bestreden beslissing werd genomen door de hiertoe bevoegde overheid. De bevoegdheid van de steller van een bestuurlijke beslissing raakt immers de openbare orde (RvS 11 juli 2013, nr. 224.332).

Het staat vast dat de in casu eerste bestreden beslissing werd genomen door attaché S.B. als *“gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie”*.

In de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 1/1 van de Vreemdelingenwet en naar artikel 1/2, §§ 2 en 3, vierde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981). De Raad merkt op dat in artikel 1/1 van de Vreemdelingenwet niet kan worden gelezen dat een attaché bij de Dienst Vreemdelingenzaken bevoegd is om een aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk te verklaren omdat de aanvrager geen retributie betaalde. In het artikel 1/2, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 was wel bepaald dat indien de aanvrager geen betalingsbewijs aanbracht *“de overheid die bevoegd is om de verblijfsaanvraag in ontvangst te nemen of er een beslissing over te nemen”* de verblijfsaanvraag onontvankelijk kon verklaren. Er dient evenwel te worden geduoid dat het koninklijk besluit van 16 februari 2015 tot wijziging van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen waarbij het artikel 1/2, § 2 in het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 werd ingevoerd bij arrest nr. 245.404 van 11 september 2019 door de Raad van State werd vernietigd. Artikel 1/2, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 dient derhalve te worden geacht nooit te hebben bestaan. Uit een vernietigde bepaling kan niet worden afgeleid dat een attaché bij de Dienst Vreemdelingenzaken bevoegd zou zijn om de eerste bestreden beslissing te nemen, laat staan dat hij zou kunnen optreden als gemachtigde van een op 8 januari 2019 niet bestaande *“Staatssecretaris voor Asiel en Migratie”*. Verweerder toont ter terechtzitting niet aan dat er enige juridische grond zou bestaan, die zou toelaten te concluderen dat een attaché bij de Dienst Vreemdelingenzaken bevoegd was om de eerste bestreden beslissing te nemen.

De vaststelling dat de eerste bestreden beslissing werd genomen door een hiertoe onbevoegde ambtenaar volstaat om deze beslissing te vernietigen. Een onderzoek van het onderdeel van het enig middel dat betrekking heeft op de eerste bestreden beslissing is bijgevolg niet meer vereist.

4. Onderzoek van het beroep gericht tegen de tweede bestreden beslissing

4.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de informatieplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het voorzichtigheidsbeginsel.

Hij verschaft de volgende toelichting:

“1.1.

Het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 08.01.2019 vermeldt in zijn motivering dat verzoeker niet meer in het bezit zou zijn van een geldig verblijfsdocument sedert 31.10.2018, terwijl uit de bijlage 15 die verzoeker dd. 08.11.2018 ontving van het gemeentebestuur van Vilvoorde duidelijk blijkt dat zijn verblijf gedekt was tot 23.12.2018 (stuk 6). Deze bijlage 15 en de bijhorende dekking van diens verblijf tot 23.12.2018 werd afgeleverd nadat verzoeker zich op 08.11.2018 op het gemeentebestuur van Vilvoorde gemeld had om het verblijfsdocument waarop hij recht heeft te ontvangen.

In zoverre de motivering van het bevel om het grondgebied dd. 08.01.2019 vermeldt dat verzoeker niet meer in het bezit zou zijn van een geldig verblijfsdocument sedert 31.10.2018, terwijl uit de bijlage 15 die verzoeker dd. 08.11.2018 ontving van het gemeentebestuur van Vilvoorde duidelijk blijkt dat zijn verblijf gedekt was tot 23.12.2018, is de motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten incorrect en niet afdoende. Deze motivering moet immers luidens artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen 'de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen' en 'zij moet afdoende zijn'. Dit is hier duidelijk niet het geval daar er verkeerdelijk wordt gesteld dat verzoeker sedert 31.10.2018 niet meer in het bezit zou zijn van een geldig verblijfsdocument, hetgeen door de bijlage 15 dd. 08.11.2018 duidelijk wordt weerlegd.

In dit verband heeft de Raad van State geoordeeld dat « le controle juridictionnel de la motivation d'un acte qui doit être motivé en la forme ne porte pas seulement sur l'existence d'une motivation; la motivation doit être adéquate et le controle s'étend à cette adéquation, c'est-à-dire à l'exactitude, l'admissibilité et la pertinence des motifs » (C.E., 25 avril 2002, n°105.385). Het is met name de juistheid van de motivering die hier duidelijk in het gedrang komt.

Deze feitelijk incorrecte en niet afdoende motivering maakt aldus een duidelijke schending uit van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsook van het algemeen beginsel behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid en van het algemeen beginsel van voorzichtigheid.

1.2.

Verzoeker voert tevens aan dat de administratieve overheid, in dit geval het gemeentebestuur van Vilvoorde, zich niet afdoende gekweten heeft van de informatieplicht die op haar rust.

Verzoeker verkeerde immers in de veronderstelling dat het zoals de jaren voordien volstond om louter de vernieuwing van zijn verblijfsdocument op basis van artikel 58 van de wet van 15 december 1980 aan te vragen, terwijl het ditmaal om een verandering van onderwijsinstelling, met name een verandering naar een privé-onderwijsinstelling ging waarvoor een aanvraag op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 vereist is en waarvoor tevens een hogere retributie betaald dient te worden.

Verzoeker heeft sinds het bekomen van zijn verblijfsdocument in 2014 geen bijstand meer gehad van een advocaat, daar het om de loutere jaarlijkse vernieuwing van zijn verblijf als student ging. Gezien het feit dat hij op het moment van het indienen zijn aanvraag tot vernieuwing van zijn verblijfsdocument aldus niet werd bijgestaan door een advocaat, rust er op de administratieve overheid een bijzondere informatieplicht.

Het is duidelijk dat niets de administratieve overheid, in dit geval het gemeentebestuur van Vilvoorde, verhinderde om verzoeker te informeren over de te volgen procedure, de neer te leggen documenten en de te betalen retributie. In de bijlage 15 die verzoeker op 08.11.2018 ontving, wordt er overigens evenmin melding gemaakt van de te volgen procedure, de neer te leggen documenten of de te betalen retributie (stuk 6).

Het feit dat het gemeentebestuur van Vilvoorde heeft nagelaten verzoeker hierover te informeren, te meer daar hij niet werd bijgestaan door een advocaat, maakt een duidelijke schending uit van de informatieplicht die op de administratieve overheid rust.

2.

De uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten zou het terugleiden van verzoeker naar diens land van herkomst tot gevolg hebben. Een dergelijke maatregel maakt dat hij de studies die hij in oktober 2018 heeft aangevat en die pas in oktober 2019 eindigen niet kan verderzetten, hetgeen een recht is dat beschermd wordt door de Richtlijn (EU) 2016/801 van het Europees Parlement en de Raad van 11 mei 2016 betreffende de voorwaarden voortoegang en verblijf van derdelanders met het oog op onderzoek, studie, stages, vrijwilligerswerk, scholierenuitwisseling, educatieve projecten of au-pairactiviteiten, alsook door artikel 13, punt 2 c) van het Internationaal Verdrag inzake economische, sociale en culturele rechten, door artikel 2 van het Aanvullend Protocol bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden en door artikel 24, § 3 van de Grondwet.

Een verwijderingsmaatregel ten aanzien van verzoeker zou aldus een duidelijke schending uitmaken van het recht op onderwijs voor buitenlandse studenten zoals bepaald door de Richtlijn (EU) 2016/801 van het Europees Parlement en de Raad van 11 mei 2016 betreffende de voorwaarden voortoegang en verblijf van derdelanders met het oog op onderzoek, studie, stages, vrijwilligerswerk, scholierenuitwisseling, educatieve projecten of au-pairactiviteiten, alsook door artikel 13, punt 2 c) van het Internationaal Verdrag inzake economische, sociale en culturele rechten, door artikel 2 van het Aanvullend Protocol bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden en door artikel 24, § 3 van de Grondwet.”

4.2.1. De Raad merkt op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat verweerder in de bestreden beslissing duidelijk heeft aangegeven dat hij toepassing maakte van artikel 61, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet en verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten heeft gegeven op grond van de vaststelling dat verzoeker zijn verblijf verlengde na afloop van de studies en dat hij niet meer in het bezit was van een verblijfsdocument. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, kan niet worden vastgesteld op basis van verzoekers uiteenzetting.

4.2.2. Waar verzoeker betoogt dat verweerder is uitgegaan van een incorrecte feitenvinding voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Verzoeker stelt dat verweerder verkeerdelijk heeft gemotiveerd dat de geldigheidsduur van de verblijfstitel waarover hij beschikte verstreek op 31 oktober 2018 en dus voorbij ging aan het feit dat hem een attest (bijlage 15) werd afgeleverd waardoor hij tot 23 december 2018 regelmatig in het Rijk kon verblijven. De vaststelling dat verzoeker beschikte over een bijlage 15 die geldig was tot 23 december 2018 laat evenwel niet toe te concluderen dat verweerder verkeerdelijk oordeelde dat verzoeker op de datum dat de tweede bestreden beslissing werd genomen, meer precies op 8 januari 2019, niet meer in het bezit was van een geldig verblijfsdocument. Er blijkt dan ook niet dat de motivering van de tweede beslissing kaduuk is omdat verweerder verwijst naar het verstrijken van de geldigheidsduur van de verblijfstitel die verzoeker, op grond van zijn studies aan een door de overheid georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling, werd afgegeven.

Er blijkt niet dat het determinerende motief van de bestreden beslissing incorrect is of het gevolg is van een kennelijk onredelijke appreciatie van de voorgelegde stukken of dat verweerder de appreciatie-bevoegdheid waarover hij beschikt heeft overschreden.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, die tot de vernietiging van de tweede bestreden beslissing kan leiden, wordt niet aangetoond.

4.2.3. In de mate dat verzoeker aanvoert dat hem door de administratieve diensten van de stad Vilvoorde niet werd meegedeeld dat hij, indien hij tot een verblijf wenste te worden gemachtigd om te studeren aan een niet door de overheid georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling, een gemotiveerde aanvraag, op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, diende in te dienen kan het volstaan te duiden dat iedereen wordt geacht de wet te kennen (*nemo censetur ignorare legem*). Op verzoeker rustte de verplichting om zich voldoende te informeren omtrent de procedure en de voorwaarden om tot een verblijf in het Rijk te kunnen worden gemachtigd. Het feit dat verzoeker dit schijnbaar niet deed laat niet toe te besluiten dat de tweede bestreden beslissing door enige onwettigheid is aangetast. Verzoeker laat na aan te tonen dat er enige reglementaire bepaling bestaat die zou voorzien dat de tweede bestreden beslissing pas zou kunnen worden genomen indien hij voorafgaand werd geïnformeerd omtrent de wijze waarop hij een verblijfsmachtiging kan aanvragen. Het gegeven dat verzoeker niet werd bijgestaan door een advocaat doet aan het voorgaande geen afbreuk.

4.2.4. Met betrekking tot verzoekers standpunt dat de tweede bestreden beslissing een schending uitmaakt van het recht op onderwijs dient te worden gesteld dat deze beslissing verzoeker niet verhindert om een gemotiveerde aanvraag om machtiging tot verblijf, op grond van de artikelen 9 en 13 van de Vreemdelingenwet, in te dienen. De Raad dient ook te duiden dat in artikel 3.3 van de richtlijn 2016/801 van het Europees parlement en de Raad van 11 mei 2016 betreffende de voorwaarden voor toegang en verblijf van derdelanders met het oog op onderzoek, studie, stages, vrijwilligerswerk, scholierenuitwisseling, educatieve projecten of au-pairactiviteiten het begrip "*student*" wordt omschreven als de "*derdelander die door een instelling voor hoger onderwijs is aangenomen en is toegelaten tot het grondgebied van een lidstaat om bij wijze van hoofdactiviteit een voltijdse studie te volgen die wordt*

afgesloten met een door die lidstaat erkend getuigschrift van hoger onderwijs, waaronder een diploma, titel of doctorsgraad aan een instelling voor hoger onderwijs, eventueel voorafgegaan door een opleiding ter voorbereiding op dergelijk onderwijs overeenkomstig het nationale recht of verplichte opleiding.” Er blijkt dus niet dat verzoeker dienstig naar deze richtlijn kan verwijzen om een recht op onderwijs aan een onderwijsinstelling die geen door de overheid getuigschriften kan afleveren, te doen gelden. Daarnaast moet worden gesteld dat artikel 13.2.c van het internationaal verdrag inzake economische, sociale en culturele rechten voorziet dat *“Het hoger onderwijs door middel van alle passende maatregelen en in het bijzonder door de geleidelijke invoering van kosteloos onderwijs voor eenieder op basis van bekwaamheid gelijkelijk toegankelijk dient te worden gemaakt.”* Uit deze bepaling kan niet worden afgeleid dat de Belgische Staat vreemdelingen tot onderwijs in het Rijk dient toe te laten of dat hiertoe geen vereisten mogen worden gesteld. Het aanvullend protocol bij het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Parijs op 20 maart 1952 bepaalt dat *“niemand [...] het recht op onderwijs [mag] worden ontzegd”* en dat *“bij de uitoefening van alle functies die de Staat in verband met de opvoeding en het onderwijs op zich neemt, [...] de Staat het recht van ouders [eerbiedigt] om zich van die opvoeding en van dat onderwijs te verzekeren, die overeenstemmen met hun eigen godsdienstige en filosofische overtuigingen.”* Daargelaten de vraag of de in deze bepaling opgenomen regels inzake onderwijs en opvoeding betrekking hebben op meerderjarige studenten (cf. RvS 8 december 2003, nr. 126.132) kan de Raad slechts opmerken dat verweerder verzoeker geenszins de mogelijkheid heeft ontnomen om onderwijs te volgen door de tweede bestreden beslissing te nemen. Artikel 24, § 3 van de Grondwet voorziet dat *“Ieder [...] recht [heeft] op onderwijs, met eerbiediging van de fundamentele rechten en vrijheden”,* dat *“de toegang tot het onderwijs [...] kosteloos is tot het einde van de leerplicht”* en dat *“alle leerlingen die leerplichtig zijn, [...] ten laste van de gemeenschap recht [hebben] op een morele of religieuze opvoeding.”* Ook deze bepaling laat niet toe te concluderen dat de Belgische Staat niet zou kunnen voorzien in regels op verblijfsrechtelijk vlak die dienen te worden gerespecteerd indien een vreemdeling in België onderwijs wenst te genieten.

Bovendien maakt verzoekers raadsman ter terechtzitting ook niet aannemelijk dat verzoeker nog enig belang heeft bij zijn grief dat hij recht heeft op onderwijs en dat hij ingevolge de tweede bestreden beslissing de geplande studies in België tot oktober 2019 niet kan verderzetten. Het schooljaar waarnaar verzoeker verwijst is immers reeds voorbij en het voorgelegde inschrijvingsattest is dus niet meer dienstig. Verzoekers raadsman toont ook niet aan dat verzoeker nog in het Rijk is, dat hij opnieuw is ingeschreven bij een onderwijsinstelling in België of dat hij – mede gelet op het gegeven dat hij reeds negenendertig jaar oud is – de wens heeft om nog verder te studeren in het Rijk.

4.2.5. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de tweede bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

4.2.6. De door verzoeker verstrekte toelichting laat de Raad niet toe te concluderen dat verweerder relevante gegevens over het hoofd heeft gezien en dat hij de tweede bestreden beslissing niet deugdelijk heeft voorbereid. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

4.2.7. Er is de Raad geen beginsel van behoorlijk bestuur dat door verzoeker wordt omschreven als *“het voorzichtigheidsbeginsel”* bekend en verzoeker toont met zijn betoog in ieder geval niet aan dat verweerder onvoorzichtig optrad.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

5. Korte debatten

De eerste bestreden beslissing dient te worden vernietigd en verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, wordt samen met het beroep tot nietigverklaring behandeld.

6. Kosten

Gelet op het feit dat één van de bestreden beslissingen dient te worden vernietigd past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 8 januari 2019 waarbij een verblijfsaanvraag onontvankelijk wordt verklaard wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing van de bij artikel 1 vernietigde beslissing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring gericht tegen de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 8 januari 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten worden verworpen.

Artikel 4

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verweerder.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig december tweeduizend negentien door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

mevr. H. CALIKOGLU,

toegevoegd griffier

De griffier,

De voorzitter,

H. CALIKOGLU

G. DE BOECK